

[Hørulf Rasmussen.]

men som er blevet solgt og bebygget i forskellige tidsrum.

Når uretfærdigheder skal nævnes, bør den åbenbare uretfærdighed ikke glemmes, der kan opstå, hvis man lemper grundstigningsskylden for parcelhusejere og ikke samtidig har for øje, at også lejere i etageejendomme mærker grundstigningsskylden. Jeg har bemærket mig, at den højtærede finansminister har øje for disse problemer; men der er ikke givet konkret løfte om, at der vil ske noget. Det er måske noget, vi kan vende tilbage til senere, når vi får dette forslag i udvalg.

Det ligger mit parti meget stærkt på sinde, at bestræbelserne koncentrerer om at skabe retfærdighed og rimelighed, og det er muligt, at enden bliver, at vi må afskaffe grundstigningsskylden. Der må føres bedre beviser i marken for, at grundstigningsskylden har klaret de opgaver, man ventede af den, hvis vi skal gå ind for en bevarelse. Den højtærede finansministers oplæg tyder ikke på, at disse beviser er særlig klare.

Socialistisk folkeparti vil fortsat have den allerstørste sympati for forslag, der går ud på at fremskaffe byggemodne arealer til rimelige priser. Vi vil være med i en bekæmpelse af grundspekulanternes skadelige virksomhed, og vi kan tilsige alle forslag, der går i den retning, vor varmeste støtte.

Mose Hansen: I de 30 år, vi har haft afgift på grundværdistigning, har loven været genstand for talrige ændringer, men det er endnu aldrig lykkedes, så vidt jeg kan se, at give loven en tilfredsstillende form. Ved ændringerne er der stadig sket en skærpelse af afgifterne, samtidig med at lovens urimeligheder og de administrative tekniske mangler er søgt afbødet, men efter hver revision har det vist sig, at urimelighederne er blevet mere og mere iøjnefaldende og har rejst en række nye problemer, som domstolene ofte har måttet tage

stilling til, og i mange tilfælde har domstolene måttet omstøde de trufne afgørelser. Administrationen har i sådanne tilfælde erklæret, at loven var uklar og uheldigt affattet og ikke gav tilstrækkeligt grundlag for administrationen.

Vort parti ser sådan på det, at det ikke alene er det lovtekniske og juridiske grundlag, der ikke er i orden, men tanken bag loven er for uklar og uanvendelig for praksis i et moderne samfund. Grundstigningslovgivningens urimeligheder er ved de foretagne årsomvurderinger siden 1960, der er foretaget på grund af ejerskifte, bygningsforbedring, udstykning m. m., blevet mere og mere tydelige. Folkeafstemningen om jordlovene gav regeringen en belæring om, at staten kan gå for vidt i sine bestræbelser for at inddrage ejendomsværdier. I åbningstalen var der derfor også en passus om, at regeringen ville søge at undgå, at der opstod urimelige skattemæssige virkninger ved den 13. almindelige vurdering til september 1964. Den højtærede finansminister har senere talt om, at det var regeringens hensigt at virkeliggøre den fremsatte udtalelse.

Parcelhusejerne skal slippe for at betale efter den nye vurdering, men den allerede pålagte afgift fikseses på det nuværende niveau. Beskyttelsen skal altså kun gælde den nuværende ejer. Når huset skifter ejer, forfalder afgiftsforhøjelsen. Det vil altså sige, at man dermed indfører en ny skat, en skat på flytning. Det vil også sige, at husejere, der bor side om side i huse af samme standard, værdi og udnyttelsesgrad, efter salg vil få pålagt vidt forskellige afgifter til det offentlige, alt efter hvornår salget finder sted. Omsættes et hus flere gange, bliver ulighederne større.

Omsætningshastigheden for et hus kan være betinget af mange forhold, der ikke har det mindste at gøre med spekulation. Det kan være ønsket om en større og bedre bolig, det kan være dødsfald, forflyttelse, ønske om at bo nærmere arbejdspladsen, børns skolegang og uddannelse og mange andre årsager fra det praktiske liv, når der